

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งศึกษาลักษณะเด่นในวรรณกรรมของลาว คำห่อม คือ การใช้ลีลาเสียดสีในการสื่อความคิด โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยคือ ลาว คำห่อม มีลีลาที่โดดเด่นในการเสียดสี เพื่อสื่อความคิดด้วยภาษาและองค์ประกอบทางวรรณกรรม

ผลการศึกษาพบว่า ในวรรณกรรมของลาว คำห่อมมีลักษณะเด่นในการเสียดสีด้วยการใช้ภาษาและองค์ประกอบทางวรรณกรรมอย่างเหมาะสมกลมกลืน ถ้อยคำภาษาและกลวิธีการประพันธ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนเลือกใช้ สร้างภาพที่ตลกขบขันบ้าง หรือภาพที่แสดงถึงความโหดร้ายและขมขื่นในชีวิตของชาวบ้าน ซึ่งเป็นภาพที่ผู้เขียนบรรยายไว้อย่างเนบเนียน สอดคล้องกลมกลืนกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน และมีความสมจริงเป็นอย่างยิ่ง จึงทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนอารมณ์กับปัญหาต่างๆที่ ลาว คำห่อมได้นำเสนอผ่านตัวละคร อันเชื่อมโยงไปสู่การตีความสารสำคัญของเรื่องได้อย่างละเอียดและชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

๑. ลีลาเสียดสีผ่านการใช้ภาษา

ลาว คำห่อมเป็นนักเขียนที่มีความโดดเด่นในด้านการใช้ภาษาเป็นอย่างยิ่ง ถ้อยคำภาษาที่ลาว คำห่อมเลือกใช้ล้วนมีความหมายที่สื่อถึงน้ำเสียงเสียดสีอย่างชัดเจน ในระดับคำพบว่า ลาว คำห่อมได้สร้างคำใหม่ มีทั้งการสร้างคำใหม่ เพื่อต้องการเสียดสี หรือการอธิบายความหมายของคำขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายเชิงเสียดสี นอกจากนั้นลาว คำห่อมได้นำคำในภาษาพูดและคำราชาศัพท์มาใช้อย่างฉียบบริบท ซึ่งเป็นคำที่เรามักใช้ในเชิงเสียดสีอยู่แล้วเพื่อแสดงน้ำเสียงเสียดสีให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ในระดับความพบว่า ลาว คำห่อมได้นำการเสริมความมาใช้ในงานเขียนของตน เพื่อสอดแทรกทัศนคติหรือท่าทีของตนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีทั้งการเสริมความที่แทรกเข้าไปในเรื่องโดยอยู่ในรูปเครื่องหมายวงเล็บ และการเสริมความที่ปรากฏในรูปของการบรรยาย ข้อความที่ผู้แต่งได้แทรกไว้ในเครื่องหมายวงเล็บและอธิบายเพิ่มเติมนั้น ล้วนเป็นถ้อยคำที่ผู้แต่งต้องการแสดงน้ำเสียงเสียดสีและแฝงนัยทั้งสิ้น

ในระดับภาพพจน์พบว่า ลาว คำหอมได้นำภาพพจน์ที่มีความเปรียบและภาพพจน์ที่บรรยายให้เห็นภาพมาใช้ในการเขียนของตน เพื่อสร้างภาพที่ตลบชบขัน โหดร้ายและขมขื่นซึ่งมีความสมจริง และสอดคล้องกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านเป็นอย่างดี เมื่อผู้อ่านได้สัมผัสภาพเหล่านั้นจึงทำให้เกิดความสะเทือนอารมณ์ ต่อเรื่องราวที่ผู้เขียนได้นำเสนออย่างแยบยล เพราะผู้เขียนมิได้นำเสนอปัญหาของชาวบ้านโดยตรงไปตรงมา แต่ได้นำเสนอผ่านถ้อยคำภาษาอย่างมีวรรณศิลป์จึงทำให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจเป็นอย่างดี จึงกล่าวได้ว่าผู้เขียนมีศิลปะในการเสียดสีอย่างแยบยล

๒. ลีลาเสียดสีผ่านองค์ประกอบวรรณกรรม

นอกจากลีลาการใช้ภาษาเชิงเสียดสีแล้ว ในด้านองค์ประกอบวรรณกรรม นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ลีลาการเสียดสีและแฝงนัยในวรรณกรรมของลาว คำหอมมีความสมบูรณ์และงดงามมากยิ่งขึ้น ลาว คำหอมได้นำขนบของนิทานมาใช้ในการเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นกลวิธีสำคัญที่ผู้เขียนได้นำมาใช้ในการแสดงน้ำเสียงเชิงเสียดสีได้อย่างเด่นชัด ส่วนการเลือกให้ผู้เล่าเรื่องนั้นผู้เขียนเลือกให้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นสรร นามบุรุษที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องที่มักนิยมใช้ในเรื่องสั้นทั่วไป เพื่อให้สอดคล้องกลมกลืนและล่องรู้ถึงความนึกคิดของตัวละคร และผู้เล่าเรื่องที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑ ในเรื่องสั้นกึ่งบทความเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกว่เรื่องที่ผู้เขียนเล่ามานั้นเป็นเรื่องจริงและทำให้ผู้เขียนแสดงน้ำเสียงเสียดสีได้โดยตรง

ส่วนกลวิธีการสร้างฉากถึงแม้จะไม่ใช่การเสียดสีโดยตรง แต่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรื่องมีความสมจริง และในบางครั้งยังช่วยสื่อถึงสารสำคัญของเรื่องได้อย่างชัดเจน กลวิธีการตั้งชื่อตัวละครเป็นกลวิธีสำคัญในการแสดงน้ำเสียงเสียดสี เพราะชื่อตัวละครที่ผู้เขียนเลือกสรรมานั้นมีความเหมาะสมกลมกลืนกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร และในบางครั้งชื่อตัวละครบางชื่อเป็นชื่อที่ผู้แต่งได้แฝงนัยให้ผู้อ่านได้ขบคิด กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องก็เป็นกลวิธีสำคัญในการแสดงน้ำเสียงเสียดสีเช่นกัน เพราะชื่อเรื่องเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านไขไปสู่สารสำคัญของเรื่องได้

นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้แสดงน้ำเสียงเสียดสีในวรรณกรรมของตนไว้อย่างเด่นชัด เรื่องราวที่ผู้แต่งได้นำมาเสียดสีจึงมีทั้งเรื่องราวของผู้คนในสังคม ที่มีทั้งคนดีและคนไม่ดีปะปนกันไป ซึ่งผู้แต่งได้นำเสียงเสียดสีผ่านการใช้คำเรียกชื่อและตำแหน่งและการบรรยายพฤติกรรมตัวละคร เรื่องความเชื่อและศาสนาที่ถูกลำนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหารายได้ และเรื่องราว

ความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดจากนโยบายความช่วยเหลือของรัฐบาล และความเลวร้ายของสังคม

จากการศึกษาวรรณกรรมของลาว คำหอมทั้งในด้านการใช้ภาษาและองค์ประกอบทางวรรณกรรมพบว่า ลาว คำหอมมีลีลาการเขียนที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว คือการเสียดสีอย่างมีวรรณศิลป์เพื่อสื่อถึงสารสำคัญของเรื่องเด่นชัด

ข้อเสนอแนะ

ศึกษาลีลาการเขียนของนักเขียนคนอื่นๆ ที่มีความโดดเด่นเฉพาะตน ในการเขียนแนวต่างๆ